

GUILLEM SALA

EL CÀSTIG

Barcelona

© Guillem Sala Lorda, 2020

Primera edició: octubre del 2020

© d'aquesta edició: L'Altra Editorial
Gran Via de les Corts Catalanes, 628, àtic 2a
08007 Barcelona
www.laltraeditorial.cat

Impressió: Romanyà Valls
Maquetació: EdicTal

DIPÒSIT LEGAL: B. 17.726-2020

ISBN: 978-84-122097-3-0

Qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació d'aquesta obra
requereix l'autorització prèvia i per escrit de L'Altra.
Tots els drets reservats.

La Sandra es lleva tard i pensa vaya mierda, otra vez. D'on li ve? La seva germana de sempre que es lleva a la primera. La mare ho diu, ¿cómo pueden ser tan distintas si las he criado igual?

El metro a petar, formigues de mal alè, puta hora punta. Arriba a l'institut sense dutxar. Els nanos ja estan a classe. Vaya jeto, senyu, li diu l'Izan pel passadís, l'Izan també fa tard. Ella somriu i diu bon dia, Izan. Entren junts a classe i la Sandra torna a dir bon dia, ara amb energia però joder, si vols canya a aquesta hora, fica't en una classe de primer d'ESO. Són les nou del matí i ja estan histèrics o avorrits. La Sandra ha d'explicar els medis de la Terra, algú pregunta pel calentament global, escal·fament, diu la Sandra i li ve un flash, l'alè del metro encara i com una consciència d'espècie amb aquells cadells de sàpiens allà i pensa qué queréis que os diga, chavales, somos una puta plaga.

A mig matí, cafè a la sala de professors. La Sandra porta un moneder de iaia, gros i amb la tanca daurada, el cafè val cinquanta-cinc cèntims a la màquina, en total són tres o quatre cafès al dia i és una de les coses que la Sandra vol canviar. Però justament aquest cafè de mig matí és el més útil perquè s'assabenta dels acords del

claustre, dels canvis al currículum o del nou projecte competencial transversal o com es digui. La Sandra va peix amb el tema burocràtic.

El Minu és l'altre nou d'aquest any però està al tanto de tot. Al principi va ser per això que la Sandra es va fer amiga del Minu i és una relació significativa perquè la Sandra, amb la seva parella, l'Albert, evita parlar del Minu.

Li agrada com porta la camisa arromangada. Li agraden els seus braços i els braços són la interfície del cos. Quan hem d'intervenir físicament en l'entorn, activem els braços i el Minu els fa anar amb elegància. Amb els nanos, només amb els braços fa que se sentin involucrats. A l'àvia de la Sandra li penjava un tou de greix sota cada braç i a la Sandra li agradava remenar-los i l'àvia es deixava fer. És un plaer que els nens et manipulin. Els nens investiguen el cos dels adults si hi estan a gust. ¿Pronto te morirás, verdad, yaya? Pues sí, nena, pues sí i alguns nens, a primer d'ESO, encara busquen el contacte físic. És un tema delicat, perquè al rol de professor li escau certa distància i perquè, amb dotze o tretze anys, els nens necessiten trencar l'ou.

La meitat de les nenes de primer ja dominen el cos. Caminen com caminaran i saben representar el que senten amb precisió: hi ha una dicció del cos. D'entre els nens, destaca l'Izan de llarg. Un home de dotze anys. Escrivint, l'Izan no lliga dues frases i s'entrebanca amb operacions senzilles, però té un carisma que t'arrossega a tractar-lo d'igual a igual. És el tipus de nen del que la Sandra tendeix a enamorar-se.

La Sandra s'enamora sovint però des de la barrera. Aquesta nit ha somiat que es moria i Déu li concedia una pròrroga d'un dia a condició que el dediqués a renovar el carnet d'identitat. Com que era el seu últim dia de vida, a la Sandra li agafava per estimar a tothom. Per la funcionària de la comissaria sentia un amor tan bonic que li venien ganes de plorar. Tot ho vivia per dins, en realitat el que passava al somni era molt soso amb el tiquet de mi turno i tal, però ella sabia que era el seu últim dia al món i això la feia viure cada moment amb intensitat. Es absurdo no vivir la vida, aquest era el missatge, i el primer minut després de despertar-se li ha semblat genial i ple de significat, però ara a mig matí ja s'ha tornat el típic eslògan.

Algun rastre li deu haver deixat de tota manera perquè, al costat del Minu, amb el cafè de mig matí, la Sandra llegeix l'Exprés de Sant Andreu, el programa de les festes del barri, com buscant alguna activitat interessant i això seria un salt de nivell perquè fins ara, amb el Minu, només dinen junts o surten a fer la birra després de classe i el Minu pica i diu hosti, punxa la Ivana Ray Singh, i tot i que la Sandra no té ni idea de qui és la Ivana Ray Singh diu hosti, pos sí.